

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 569/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., B., vo veci namietaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 68/2012 a jeho uznesením z 31. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. októbra 2012 doručená sťažnosť P. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 68/2012 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a pripojeného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 68/2012 z 31. mája 2012 vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) 15. decembra 2005 a následne doplnenou 13. septembra 2006 a 2. novembra 2006 domáhal *„voči Slovenskej republike náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci“*.

Proti rozsudku okresného súdu č. k. 22 C/250/2005-44 z 8. októbra 2007, ktorým bola žaloba sťažovateľa zamietnutá, podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 15 Co/189/2008-59 z 22. apríla 2009 tak, že prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil. Potvrdzujúci rozsudok krajského súdu napadol sťažovateľ 16. júla 2009 dovolaním a v nadväznosti na to ho okresný súd uznesením č. k. 22 C/250/2005-73 vyzval na odstránenie jeho nedostatkov v určenom termíne, a to konkrétne na predloženie splnomocnenia na jeho zastupovanie v dovolacom konaní.

Na výzvu okresného súdu reagoval sťažovateľ tak, že mu 24. augusta 2009 doručil *„žiadost' o ustanovenie advokáta pre dovolacie konanie podľa § 30 O. s. p.“*. Na ďalšiu výzvu okresného súdu zo 14. októbra 2009 sťažovateľ 30. septembra 2009 predložil *„Potvrdenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch“* spolu s potvrdením, že je nezamestnaný, a tiež doklady o úhrade nájomného.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že 11. februára 2010 doručil okresnému *„súdu písomnosť, ktorou žiadal rozhodnúť o žiadosti o ustanovenie advokáta pre dovolacie konanie. Priložil k podaniu uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 5 Sžnč/13/2009 zo dňa 23. 12. 2009, ktorým NS SR oslobodil sťažovateľa od súdnych poplatkov a ustanovil mu zástupcu.*

Uznesením č. k. 22 C/250/2005-91 doručeným sťažovateľovi 24. 02. 2010 Okresný súd Bratislava I nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov a neustanovil sťažovateľovi zástupcu z radov advokátov pre dovolacie konanie. Sťažovateľ 02. 03. 2010 podal proti uzneseniu č. k. 22 C/250/2005-91 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd Bratislava uznesením č. k. 7 Co 144/2010-104 zo dňa 31. mája 2010 tak, že napadnuté uznesenie potvrdil.

Proti uzneseniu Krajského súdu Bratislava č. k. 7 Co 144/2010-104 podal sťažovateľ dovolanie. O dovolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 1 Cdo 176/2010 zo dňa 30. novembra 2010 tak, že dovolanie sťažovateľ odmietol.

Sťažovateľ 17. 02. 2011 doručil Okresnému súdu Bratislava I opätovne žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov a požiadal súd o ustanovenie zástupcu pre dovolacie konanie vo veci dovolania proti rozsudku Krajského súdu Bratislava č. k. 15 Co/189/2008-59. Okresný súd uznesením č. k. 22 C/250/2005-122 zo dňa 20. 04. 2011 nepriznal sťažovateľovi zástupcu z radov advokátov pre dovolacie konanie vo veci dovolania proti rozsudku Krajského súdu Bratislava č. k. 15Co/189/2008-59.

Proti uzneseniu č. k. 22 C/250/2005-122 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodoval Krajský súd Bratislava. Uznesením č. k. 9 Co 281/2011-132 zo dňa 29. septembra 2011 napádané uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Sťažovateľ 16. 02. 2012 podal proti uzneseniu Krajského súdu Bratislava č. k. 9 Co 281/2011-132 dovolanie, v ktorom žiadal napádané zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie na Krajský súd Bratislava.

Dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu Krajského súdu Bratislava č. k. 9 Co 281/2011-132 odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 1 Cdo/68/2012 zo dňa 31. mája 2012.“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ uvádza skutočnosti, ktoré z jeho pohľadu zakladajú jej dôvodnosť, poukazujúc najmä na zmysel a cieľ základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a venuje pozornosť dovolaciemu dôvodu podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v spojitosti s tým, že túto vadu konania namietal v dovolaní proti uzneseniu krajského súdu č. k. 9 Co 281/2011-132 z 29. septembra 2011. Pokiaľ právnym základom, z ktorého vychádzal najvyšší súd pri

odmietnutí sťažovateľovho dovolania vo veci ustanovenia právneho zástupcu pre dovolacie konanie, bol § 243b ods. 3 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP, je „zrejme, že dovolanie sťažovateľa súd odmietol z dôvodu jeho neprípustnosti, ustáľiac si názor, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, respektíve z dôvodu, že nezistil žiadnu vadu konania uvedenú v § 237 OSP“.

Odôvodnenie neustanovenia mu zástupcu z radov advokátov nesplnením podmienky oslobodenia od súdnych poplatkov založené podľa sťažovateľa „na chybných a hypotetických záveroch je postupom súdu, ktorá je vadou konania podľa § 237 písm. f) O. s. p. v konečnom dôsledku zabraňujúcou sťažovateľovi prístup k prerokovaniu veci. Bez dôvodné bránenie prístupu k súdnej moci je nepochybne postupom súdu, ktorým meritórne odníma sťažovateľovi možnosť konať pred súdom t. j. možnosť, aby dovolací súd meritórne rozhodol vo veci samej. Z pohľadu procesných podmienok konania je potom taký postup nutné považovať za vadu konania podľa § 237 písm. f) O. s. p.“.

Sťažovateľ vyslovuje názor, že dovolací súd sa „nemôže uspokojiť iba s konštatovaním, že nezistil prípustnosť dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) O. s. p. Takýto záver musí riadne a vyčerpávajúco odôvodniť berúc zreteľ na všetky skutočnosti, ktoré dovolateľ tvrdí. Dovolací súd vychádza z vlastnej hypotézy dovolacieho dôvodu. Odvolávajúc sa na obsah dovolania označil za dovolací dôvod sťažovateľovho dovolania nesprávne právne posúdenie veci, pričom z obsahu dovolania vyplýva prípustnosť dovolania podľa § 237 f) O. s. p. a iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.“.

S poukazom na to, že obligatórnou podmienkou ustanovenia zástupcu z radov advokátov je to, že žiadateľovi je priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, sťažovateľ sa podrobne zaoberá predpokladmi na priznanie oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 ods. 1 OSP vo väzbe na konkrétne okolnosti jeho prípadu. Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd nebral do úvahy ním predložené argumenty a dôkazy, nezohľadnil aj predchádzajúce konania, v ktorých mu bolo oslobodenie od súdnych poplatkov priznané, a ignoroval aj závery ústavného súdu vyslovené o princípoch právnej istoty.

V konaní krajského súdu vedenom pod sp. zn. 22 C 250/2005 došlo preto podľa sťažovateľa k pochybeniu vyúsťujúcemu do evidentne účelového rozhodnutia, „ktorým v konečnom dôsledku odníma sťažovateľovi základné právo na prejednanie jeho veci pred nestranným a nezávislým súdom. Závery okresného súdu aj krajského súdu v konaní 22 C 250/2005 o neosvedčení objektívnej neschopnosti zabezpečiť si právne zastúpenie z vlastných finančných zdrojov sú vyslovene závermi hypotetickými, bez opory v zákone.“.

K splneniu podmienky povinného právneho zastúpenia advokátom v konaní pred ústavným súdom sťažovateľ uvádza, že „nedostatok povinného zastúpenia nie je prekážkou, ktorá by bránila prejednaniu tejto ústavnej sťažnosti. V konaní o ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ napáda postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktorým, nebolo vyhovené jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov, ide i výnimočný prípad, v ktorom nemožno striktne trvať na splnení podmienky zastúpenia sťažovateľa v konaní o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom konania má byť posúdenie porušenia základných práv a slobôd majúcich príčinu v posúdení podmienok pre (ne)ustanovenie zástupcu z radov advokátov.“.

Sťažovateľ napokon „žiada v zmysle § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde o opatrenie, ktorým pozastaví vykonateľnosť právoplatného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 68/2012 zo dňa 31. mája 2012“.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné práva sťažovateľa P. K..., občan Slovenskej republiky na rovnosť práv a neodňateľnosť základných práv a slobôd podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky a základné práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo

o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu, postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 68/2012 zo dňa 31. mája 2012 boli porušené.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 68/2012 zo dňa 31. mája 2012 zrušuje a vec vracia na nové konanie a rozhodnutie na Najvyšší súd Slovenskej republiky.“

Ústavný súd v nadväznosti na viazanosť návrhom [§ 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] konštatuje, že za porušovateľa svojich práv, proti ktorému sťažnosť smeruje, sťažovateľ v záhlaví, ako aj v petite svojej sťažnosti výslovne označil najvyšší súd. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 68/2012 a jeho uznesením z 31. mája 2012. Uvedeným uznesením najvyšší súd odmietol ako neprípustné dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu č. k. 9 Co 281/2011-132 z 29. septembra 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 22 C 250/2005-122 z 20. apríla 2010, ktorým nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov a neustanovil mu zástupcu z radov advokátov. Sťažovateľ v dovolaní tvrdil, že spĺňa podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov.

V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia toho, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc

všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie) sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky vo všeobecnosti upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 OSP. V posudzovanom prípade dovolací súd v rámci skúmania, či sú splnené procesné podmienky prípustnosti konania, dospel k záveru, že to tak nie je, a preto nebolo možné podrobiť napadnuté uznesenie krajského súdu vecnému preskúmaniu ani zohľadniť eventuálne vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže podľa záverov najvyššieho súdu v danom prípade nie je dovolanie podľa § 239 OSP prípustné a neboli zistené ani namietané vady konania uvedené v § 237 OSP, najvyšší súd dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol [§ 243b ods. 4 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP].

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá

O. s. p.) alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia, alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) za území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Navrhovateľom je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa (bez vyslovenia, že dovolanie je prípustné), teda také uznesenie, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Jeho dovolanie preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Vady konania uvedené v tomto zákonom ustanovení však dovolateľom namietané neboli a ani dovolacím súdom neboli zistené.

Obsah dovolania svedčí o názore dovolateľa, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým

možno odôvodniť procesné prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O. s. p. (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby teda tvrdenia dovolateľa o založení rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení boli prípadne aj opodstatnené, nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O. s. p.“

Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného konštatuje, že v preskúvanom dovolacom konaní nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti preskúvania napadnutého výroku odvolacieho súdu, pretože najvyšší súd postupoval v súlade s procesnoprávnymi predpismi a odmietol dovolanie ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon tento mimoriadny opravný prostriedok nepripúšťa. Najvyšší súd zrozumiteľnou formou uviedol, aké dôvody ho viedli k vydaniu napadnutého uznesenia, toto rozhodnutie nemožno podľa názoru ústavného súdu označiť za svojvoľné ani excesívne a v ňom obsiahnutá interpretácia príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nepredstavuje porušenie princípov spravodlivého procesu. Keďže takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, nemohol použitý spôsob v konkrétnom prípade znamenať odopretie prístupu k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 68/2012 z 31. mája 2012 obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a nejde o arbitrárne rozhodnutie nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Takto riadne odôvodnený záver najvyššieho súdu je potrebné považovať za súčasť nezávislého súdneho rozhodovania, proti ktorému nemá ústavný súd z pozície ústavnosti dôvod vysloviť zásadné výhrady.

Ústavný súd napokon dodáva, že nespokojnosť sťažovateľa s obsahom rozhodnutia najvyššieho súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (III. ÚS 110/2012).

Z uvedených skutočností vyplýva, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a možnosťou porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní.

Podľa doterajšej judikatúry má čl. 12 ods. 1 ústavy charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Uvedený článok ústavy preto nemôže plniť poslanie priamo aplikovateľného ustanovenia v individuálnych záležitostiach. Jeho aplikácia by prichádzala do úvahy iba v spojení s ochranou konkrétnych práv a slobôd uvedených v ústave (II. ÚS 132/02, IV. ÚS 150/03, IV. ÚS 81/2011, II. ÚS 123/02, IV. ÚS 150/03). Toto ustanovenie ústavy je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. V konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy by bolo možné vysloviť jeho porušenie len v spojení s vyslovením porušenia niektorého zo základných práv a slobôd, a preto, ak ústavný súd nedospel k záveru, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, neexistuje ani dôvod na vyslovenie porušenia čl. 12 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07, IV. ÚS 81/2011, IV. ÚS 214/2011).

Ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2012